

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudce JUDr. Ivo Pospíšila a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **V. D. N.**, zastoupen JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D., advokátem se sídlem Karlovo náměstí 2, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2019, č. j. OAM-269/LE-BA02-HA12-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2020, č. j. 16 Az 52/2019-43,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Dne 5. 5. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

[2] Žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji odmítl pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Dle § 32 odst. 1 zákona o azylu lze žalobu proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Soud ze sdělení žalovaného i kopie protokolu o předání napadeného rozhodnutí žalobci zjistil, že žalobce jej převzal do vlastních rukou dne 25. 6. 2019. Žaloba byla Krajskému soudu v Plzni, který ji postoupil místně příslušnému městskému soudu, doručena až dne 23. 8. 2019, tedy po uplynutí patnáctidenní lhůty k podání žaloby.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá usnesení městského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel tvrdí, že žalovaný jej nesprávně považoval za podvodníka a lháře, který se podáním žádosti o mezinárodní ochranu pouze snaží zlegalizovat svůj pobyt. Žalovaný z důvodu této své předpojatosti vůči stěžovateli ani neověřoval azylové důvody, které stěžovatel v žádosti tvrdil. Nepoučil jej řádně a úplně; tlumočníka by si napříště chtěl vybrat sám stěžovatel. Žalovaný svým postupem porušil základní zásady zakotvené ve správním řádu – zásadu zákonnosti a materiální pravdy, porušil poučovací povinnost a nepostupoval vůči stěžovateli nestranně. Je zaujatý i vůči právnímu zástupci stěžovatele, který odmítá, že by porušoval stavovské předpisy.

[4] Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na skutečnost, že stěžovatel v kasační stížnosti uvádí pouze námitky směřující proti rozhodnutí žalovaného, nadto pouze v obecné rovině. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost pro nepřijatelnost.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud před tím, než přistoupil k věcnému posouzení kasační stížnosti, dospěl k závěru, že je nepřijatelná.

[7] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s.

[8] Je-li kasační stížností napadeno rozhodnutí o odmítnutí žaloby, z povahy věci přichází v úvahu jen kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004-47). Soud je v takovém případě v řízení o kasační stížnosti oprávněn zkoumat pouze to, zda rozhodnutí krajského soudu a důvody, o které se toto rozhodnutí opírá, jsou v souladu se zákonem; jeho úkolem není věcně přezkoumávat, zda by byla žaloba důvodná. Jestliže krajský soud žalobu odmítl a věc samu neposuzoval, může Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti pouze přezkoumat, zda krajský soud správně posoudil podmínky pro odmítnutí žaloby, nemůže se však již zabývat námitkami týkajícími se „merita věci“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 24/2004-49, č. 427/2005 Sb. NSS, ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004-98, č. 625/2005 Sb. NSS, a ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005-65).

[9] Nejvyšší správní soud by se tedy mohl zabývat pouze tím, zda městský soud postupoval správně, pokud žalobu odmítl pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. To však stěžovatel vůbec nenamítal. Své kasační námitky směřoval výhradně proti meritornímu posouzení věci žalovaným.

[10] Kasační stížnost tedy vůbec nenapadá vlastní otázku odmítnutí žaloby pro její opožděnost, zejména pak neuvádí, v čem měla spočívat nezákonnost tohoto rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Za těchto okolností nelze podřadit stěžovatelem tvrzené stížnostní důvody pod přípustný důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2003, č. j. 6 Azs 44/2003 - 31, č. 738/2006 Sb. NSS, ze dne 15. 9. 2009, č. j. 6 Ads 113/2009-43, či ze dne 13. 2. 2019, č. j. 1 Azs 411/2018-37).

[11] Lze shrnout, že kasační stížnost se opírá jen o jiné důvody, než které předpokládá zákon. Nejvyšší správní soud ji proto odmítl pro nepřípustnost podle § 104 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) a § 120 téhož zákona.

IV. Náklady řízení

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. listopadu 2020

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu